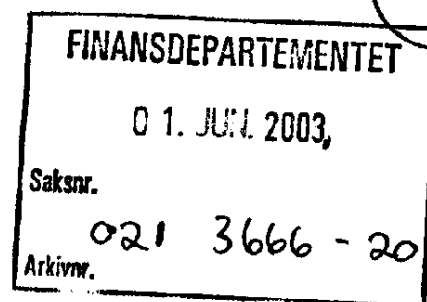

DET KONGELIGE
JUSTIS- OG POLITIDEPARTEMENT

Finansdepartementet
Postboks 8008 Dep
0030 OSLO

Deres ref.
02/3666 FM KW

Vår ref.
2003/1882 U-A HAA/ero

Dato
30.05.2003

Høring - gjennomføring av direktiv 2002/47/EF i norsk rett

Justisdepartementet viser til Finansdepartementets brev 3. mars 2003.

Vi har følgende merknader:

Til punkt 2.2.3

Det følger av direktivet artikkel 2 nr. 1 bokstav d at man med "kontanter" sikter til "penge krediteret en konto (...) eller lignende fordringer". Vi gjør oppmerksom på at dette synes å være noe innsnevret i lovforslaget § 2 bokstav d, jf. passusen "innskudd i kredittinstitusjon", og ber departementet vurdere spørsmålet nærmere.

Et annet spørsmål er om begrepet "kontanter" bør brukes i lovutkastet § 2 bokstav d. Det fremgår at sedler og mynter ikke skal omfattes av begrepet. Siden "kontanter" etter alminnelig norsk språkbruk betyr sedler og mynter, bør det vurderes om begrepet "kontanter" i § 2 bokstav d kan erstattes med et annet begrep, som "kontant fordring", "kontant innskudd" e.l.

Vi vil ellers anbefale at alle definisjonene i lovutkastet samles i § 2, herunder definisjonen av felles gjeldsfølgning (lovutkastet § 5 tredje ledd) og sluttavregning (lovutkastet § 6 annet ledd).

Til punkt 2.5

Justisdepartementet er skeptisk til å la juridiske personer omfattes av loven om finansiell sikkerhetsstillelse. De grunner arbeidsgruppen anfører for å la de juridiske personene omfattes, er at det vil medføre "økt rettslig sikkerhet" for partene, særlig i

Postadresse
Postboks 8005 Dep
0030 Oslo

Kontoradresse
Akersgt. 42

Telefon - sentralbord
22 24 90 90
Org. nr.: 972 417 831

Plan- og
administrasjonsavdelingen
Telefaks
22 24 95 34

Saksbehandler
Harald Aass
22 24 51 37

internasjonale forhold, herunder at det kan tenkes at utenlandske parter unngår å inngå avtaler med norske parter, eventuelt gjør det til høyere priser dersom juridiske personer unntas. Etter det Justisdepartementet forstår, vet man ikke ennå om andre land vil la juridiske personer omfattes av direktivet og om det av den grunn kan oppstå problemer for norske juridiske personer.

Vi vil også peke på de problemene det vil skape for andre enn partene i sikkerhetsavtalen dersom direktivet gis anvendelse på juridiske personer generelt. Direktivet gir sikkerhetshaveren en særskilt privilegert stilling i forhold til andre kreditorer, med flere regler til gunst for sikkerhetshaveren som går på tvers av alminnelige prinsipper i norsk gjeldsforfølgingsrett. Det må generelt anses uheldig at enkelte kreditorgrupper settes i en slik særstilling på bekostning av øvrige kreditorer. Det er ikke riktig som det heter i 2. avsnitt på s. 21 i rapporten at det forhold at direktivet i særlig grad vektlegger interessene til realkreditorene får mindre vekt på grunn av et pågående arbeid med tiltak for å skaffe midler til bobehandlingen. Dersom direktivet gis anvendelse for juridiske personer, vil dette undergrave formålet med en legalpantordning fordi direktivet ikke gir rom for legalpant til fordel for kreditorfellesskapet. De formuesgoder som omfattes av direktivet måtte derfor unntas fra legalpantordningen, noe som vil være uheldig av hensyn til å skaffe midler til bobehandlingen og av hensyn til likebehandling mellom kreditorgrupper.

Til punkt 3

Justisdepartementet støtter forslaget om å ta inn en særskilt bestemmelse i loven om adgangen til å avtale "overdragelse til eie" som sikkerhetsform. Det er ellers et tvilsomt spørsmål om slike avtaler ville være forenlige med panteloven.

Til punkt 4

Justisdepartementet støtter forslaget om å ta inn en særskilt bestemmelse i loven om bruksrett til pantobjektet.

Til punkt 6

Justisdepartementet er noe usikker på om arbeidsgruppen har tolket artikkel 4 riktig. Arbeidsgruppen skriver at artikkel 4 krever at statene tillater realisasjon i samsvar med det partene har avtalt om realisasjon. Vi kan imidlertid ikke se at artikkel 4 etter ordlyden er begrenset til tilfeller der det er gjort særskilt avtale om realisasjonsform mellom partene. Nå er det kanskje upraktisk at det ikke tas inn bestemmelser om realisasjonsform i en avtale om finansiell sikkerhetsstillelse. Artikkel 4 synes likevel etter ordlyden å kreve at staten skal sikre at sikkerhetshaveren kan realisere sikkerheten ved salg eller motregning selv om realisasjonsspørsmålet ikke er regulert i partenes avtale. Det vil i tilfelle være en uheldig konsekvens av direktivet at man kommer utenfor tvangsfullbyrdelseslovens system uten nærmere avtaleregulering. Vi ber Finansdepartementet vurdere forståelsen av art. 4 nærmere ut fra bakgrunnen for og formålet med direktivet.

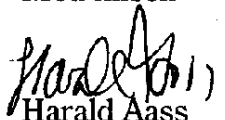
Det er klart at det må gis en særskilt bestemmelse for å gjennomføre direktivet artikkel 4. Utformingen av lovutkastet § 7 må avhenge av den forståelsen av direktivet artikkel 4 nr. 1 som man velger å legge til grunn. Dersom direktivet tolkes slik at avtalevilkår om realiseringen ikke kreves, bør lovteksten slik som direktivet artikkel 4 nevne hvilke realisasjonsformer som er tillatt, samt nevne hvilke vilkår som skal gjelde for at tilegnelse skal være en tillatt realisasjonsform. Det bør også sies uttrykkelig i § 7 at tvangsfyllbyrdsloven ikke kommer til anvendelse ved realisasjon av finansiell sikkerhet. Det må dessuten tas inn en henvisning til § 7 i tvangsfyllbyrdsloven § 1-3 annet ledd, gjerne som et nytt siste punktum.

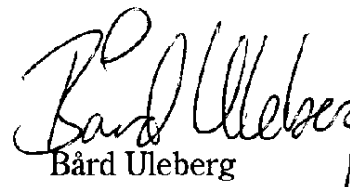
Som påpekt i rapporten åpner direktivet for at man kan beholde eller innføre krav om at fullbyrding skal skje på kommersielt rimelige vilkår, jf. direktivet artikkel 4 nr. 6. Vi henstiller om at man vurderer behovet for å ta inn et krav om det i lovforslaget § 7. En slik endring kan bidra til en bedre balanse mellom hensynene til realkreditor, debitor og øvrige kreditorer. Et krav om fullbyrding på "kommersielt rimelige vilkår" vil gi sikkerhetsstilleren en bedre beskyttelse enn avtaleloven § 36 gir. Man bør også vurdere behovet for å ta inn en forskriftshjemmel som gir mulighet til å fastlegge kriteriets innhold nærmere.

Til punkt 7

Også ved sluttavregning må det foretas en verdivurdering, og de samme anførselene som ovenfor gjelder også i forhold til lovforslaget § 6. Ser man lovforslaget § 6 første og annet ledd i sammenheng, fremgår det etter vår vurdering at det ikke er overlatt til partene å avtale om den som kommer i en sluttavregningsposisjon skal kunne se tiden an og vurdere nærmere når det er gunstigst for ham å motregne, men at verdivurderingen må skje med utgangspunkt i tidspunktet for sluttavregningsrettens inntreden. Dette synes også å være i tråd med direktivet, jf. artikkel 2 nr. 1 bokstav n. Departementet oppfordres til å adressere problemstillingen i motivene og vurdere behovet for å endre ordlyden i § 7 for å få dette klarere frem.

Med hilsen

Harald Aass
seniorrådgiver

Bård Uleberg
førstekonsulent